

הקדמה

הקדמה

בדעתם של בני התמותה של אורֶנְטִיָה - זהו שמו של עולמכם - קיים בלבול רב באשר למשמעותם של מונחים כדוגמת האֵל, אלוהות ואלוהיות. בני האנוש שרויים עדיין בבלבול ובחוסר וודאות בנוגע לטיב מערכות היחסים בין האישיות האלוהיות המתוארות באמצעות מונחים אלה. על כן, בשל הדלות ההמשגתית, המלווה בבלבול רעיוני כה גדול, הונחית להכין גילוי דעת מקדים זה, כהסבר למשמעויות שאותן יש לייחס לסמלים מילוליים מסוימים, כפי שהם עשויים להופיע בהמשך מסמכים אלה, שאותם הוסמך סגל מגלי האמת של אורֶנְטִיָה לתרגם לשפה האנגלית של אורֶנְטִיָה.

הצגתם של מושגים מורחבים ושל אמת מתקדמת, במסגרת מאמצינו להרחיב את התודעה הקוסמית ואת התפיסה הרוחנית, נתקלת בקושי רב בשל האילוץ החל עלינו להשתמש בשפת עולם מוגבלת. אולם ההרשאה שאותה קיבלנו דוחקת בנו שלא לחסוך במאמצים בעת שאנו מעבירים את המשמעויות שעלינו למסור באמצעות הסמלים המילוליים של השפה האנגלית. הונחיתנו, אם כן, להציג מונחים חדשים אך ורק כאשר אין בנמצא מונח מתאים בשפה האנגלית לתיאור המושג המוצג, ויהיה זה אף מונח חלקי או לוקה במידה כזו או אחרת של חסר או של עיוות משמעות.

בתקווה לאפשר הבנה ולמנוע בלבול בקרב כל בן תמותה העשוי לקרוא במסמכים הללו, אנו רואים לנכון להציג, במסגרת גילוי דעת מקדמי זה, מתאר כללי של המשמעויות שאותן יש לצרף למילים מסוימות המשמשות בשפה האנגלית לכינויי האלוהות, וכן למושגים נלווים הנוגעים לדברים, למשמעויות ולערכים של מציאות אוניברסאלית.

אולם, בבואנו לנסח הקדמה זו, העוסקת בהגדרות ובמוגבלותם של מונחים, שומה עלינו להטרים בהסבר על אופן השימוש במונחים כפי שיעשה במצגות שתבואנה בהמשך. לפיכך, הקדמה זו אינה מהווה גילוי דעת שלם בזכות עצמו, אלא רק מדריך מקיף המיועד לסייע לאלה שיקראו את המסמכים המצורפים על אודות האלוהות ועל אודות יקום היקומים, מסמכים אשר נוסחו על ידי ועדה מאורֶנְטִיָה ששלחה לאורֶנְטִיָה לשם מטרה זו.

עולמכם, אורֶנְטִיָה, הינו אחד מני עולמות מיושבים דומים רבים שמהם מורכב היקום המקומי של נֶבֶאדוֹן. יקום זה, יחד עם יצירות דומות לו, מרכיב את יקום-העל של אורֶנְטִיָה, אשר מבירתו, אורֶנְטִיָה, מגיעה ועדתנו. אורֶנְטִיָה הינו אחד משבעת יקומי העל האבולוציוניים של זמן ומרחב, אשר מקיפים את היצירה האלוהית המושלמת, היא האוֹנֶה - היקום המרכזי אשר מעולם לא החל ולעולם לא יסתיים. בליבו של יקום נצחי ומרכזי זה, מצוי האי הנֶיֶח של פְּרִדִּס, מרכזו הגיאוגרפי של האינסוף ומקום משכנו של האל הנצחי.

לרוב, אנו מכנים בשם הֶיֶקוֹם המקיף את שבעת יקומי העל האבולוציוניים בנוסף ליקום האלוהי המרכזי; יקומים שהינם בעת הזו יצירות מאורגנות ומיושבות. כל אלה הם חלק מֶיֶקוֹם האֵב, הכולל אף את היקומים הבלתי מיושבים, אך המְנִיִּדִים בחלל החיצון.

I. אלוהות ואלוהיות

יקום היקומים מציג מופעי פעילות אלוהית במגוון רמות של מציאויות קוסמיות, משמעויות דעת וערכים רוחניים, אולם, כל הֶסְעָדִים הללו - אישיים ושאינם כאלה - מתואמים באופן אלוהי.

אלוהות היא ברת אישיות כאל; היא קדם-אישיותית ועל-אישיותית בדרכים שאינן ניתנות להבנה מלאה על ידי האדם. אלוהות מתאפיינת בתכונה של אחדות - ממשית או פוטנציאלית - בכל

הקדמה

הרמות העל-חומריות של המציאות; תכונה מאחדת זו מובנת באופן המיטבי על ידי יצורים כאלוהיות.

אלוהות פועלת ברמות האישיותית, הקדם-אישיותית והעל-אישיותית. אלוהות כוללת מסוגלת לפעול בשבע הרמות הבאות:

1. סטאטית - אלוהות מוכלת בעצמה וקיימת-לעצמה.
 2. פוטנציאלית - אלוהות בעלת רצון-עצמי ותכלית-עצמית.
 3. אסוציאטיבית - אלוהות בעלת אישיות-עצמית ואחוזה אלוהית.
 4. יוצרת - אלוהות החולקת את עצמה והמגלה את עצמה באופן אלוהיות.
 5. אבולוציונית - אלוהות מתרחבת בעצמה אשר מזדהה עם הברואים.
 6. עילאית - אלוהות אשר חווה את עצמה ואשר מאחדת את הברואים והברואים. אלוהות אשר פועלת ברמת ההזדהות הראשונה עם הברואים בדמות שולטי-העל בזמן-מרחב של היקום המקיף, והמכונה לעיתים האלוהות העילאית.
 7. מְרִבִּית - אלוהות אשר משליכה את דמות עצמה ומתעלה מעל הזמן-מרחב. אלוהות כל-יכולה, כל-יודעת ונוכחת בכל. אלוהות אשר פועלת ברמה השנייה של ביטוי אלוהיותי מאחד, בדמות שולטי-העל המוחלטותיים היעילים התומכים ביקום האב. בהשוואה לסעד של האלוהות ליקום המקיף, הפעילות המוחלטותית ביקום האב שקולה לשליטת-על אוניברסאלית ולתמיכת-על, אשר מכונה לעיתים האלוהות המְרִבִּית.
- הרמה הסופית של המציאות מתאפיינת בחיי ברואים ובמגבלות זמן-מרחב. אפשר שמציאויות סופיות תהיינה חסרות סוף, אך הן תמיד בנות התחלה – שהרי הן נבראות. רמת האלוהות העילאית עשויה להיתפס כפעולה ביחס לקיומים סופיים.
- הרמה המוחלטותית של המציאות מתאפיינת בבריות ובדברים שאין להם התחלה או סוף, וכן בהתעלות מעל זמן ומרחב. מוחלטותיים אינם נבראים; הם התממשו לְבִסוּף - הם פשוט הינם. רמת האלוהות המרבית מצביעה על פעולה ביחס למציאויות מוחלטותיות. כאשר מתרחשת התעלות מעל זמן ומרחב בכל חלק שהוא של יקום האב, תופעה מוחלטותית מסוג זה הינה פעולתה של האלוהות המרבית.
- הרמה המוחלטת הינה חסרת התחלה, סוף, זמן או מרחב. לשם דוגמא: בפרדיס, זמן ומרחב אינם קיימים; סטאטוס הזמן-מרחב של פרדיס הינו מוחלט. רמה זו מושגת, באופן קיומי, על ידי השילוש, על ידי אלוהויות פרדיס, אך רמה שלישית זו של ביטוי אלוהי מאחד אינה מאחדת במלואה באופן התנסותי. כל אימת ובכל מקום ואופן שבו פועלת הרמה המוחלטת של האלוהות, באים לידי ביטוי ערכים ומשמעויות פרדיס-מוחלטים.
- אלוהות עשויה להיות קיומית; כדוגמת הבן הנצחי; התנסותית, כדוגמת ההווה העליונה; אסוציאטיבית, כדוגמת האל בעל שבע הפנים; בלתי מתפצלת, כדוגמת שילוש פרדיס.
- אלוהות הינה המקור לכל מה שהוא אלוהי. אלוהות מאופיינת תמיד באלוהיות, אולם לא כל מה שהוא אלוהי הינו בהכרח אלוהות; זאת אף-על-פי שהוא יהיה מתואם עם אלוהות, וישאף לעבר איחוד עם אלוהות ברמה כזו או אחרת - רוחנית, דעתית או אישית.

הקדמה

אלוהיות הינה האיכות האופיינית, המאחדת והמתאמת של אלוהות.

יצורים מסוגלים לתפוס אלוהיות כאמת, כיופי וכטוב; אלוהיות תואמת ברמה האישיותית את האהבה, החמלה והסעד; והיא מתגלה ברמה הלא-אישית כצדק, עוצמה וריבונות.

אלוהיות עשויה להיות מושלמת - שלמה - כפי שהיא ברמה הקיומית וברמת הבורא של מושלמות פרדיס; היא עשויה להיות לקויה, כפי שהיא ברמה ההתנסותית וברמת הברואים של אבולוציית הזמן-מרחב; והיא אף עשויה להיות יחסית, כלומר שאינה מושלמת ואינה לקויה, כפי שהיא ברמות מסוימות של מערכות יחסים קיומיות-התנסותיות בהאווזה.

כאשר ננסה להגות במושלמות בכל המופעים והצורות היחסיות שלה, נפגוש שבעה טיפוסים מתקבלים על הדעת:

1. מושלמות מוחלטת בכל ההיבטים.
2. מושלמות מוחלטת במופעים אחדים ויחסית בכל ההיבטים האחרים.
3. היבטים של מושלמות מוחלטת, יחסית ולקויה במגוון התאגדויות.
4. מושלמות מוחלטת בהיבטים מסוימים ולקויה בכל שאר ההיבטים.
5. מושלמות מוחלטת בלא כיוון, ומושלמות יחסית בכל ההתגשמויות.
6. מושלמות מוחלטת בלא מופע, מושלמות יחסית במופעים מסוימים ולקויה באחרים.
7. מושלמות מוחלטת בלא תכונה, ומושלמות לקויה בכולן.

II. האל

יצורים מתפתחים בני תמותה חווים דחף בלתי ניתן לעצירה לייצג בסמלים את מושגיהם הסופיים על אודות האל. מודעותו של אדם על אודות חובתו המוסרית, וכן האידיאלים הרוחניים שלו, מייצגים רמה ערכית - מציאות התנסותית - אשר קשה לתארה בסמלים.

תודעה קוסמית גוררת הכרה במניע ראשוני, במציאות הבלתי נגרמת האחת והיחידה. האל, האב האוניברסאלי, פועל בשלוש רמות אלוהות-אישיות של ערך תת-אינסופי וביטוי אלוהותי יחסי:

1. קדם-אישיותית - כדוגמת הסעד של רסיסי האב, ובהם מכונני מחשבה.
2. אישיותית - כדוגמת הניסיון האבולוציוני של יצורים ברואים ומתרבים.
3. על-אישיותית - כדוגמת קיימויות שהתממשו לבסוף של הוויות מוחלטות ונלוות מסוימות.

האל הוא סמל מילולי המציין את כלל ביטויי האישיות של האלוהות. המונח דורש הגדרה שונה עבור כל רמת פעולה אישית של האלוהות, ומחויב בהגדרה מחדש בתוך כל אחת מרמות אלה, הואיל ומונח זה עשוי לציין את ביטויי האישיות המתאמים והכפופים המגוונים של האלוהות, כדוגמת הבנים הבוראים של פרדיס - אבות היקומים המקומיים.

הקדמה

המונח 'האל', כפי שאנו עושים בו שימוש, עשוי להיות מובן על פי:

ציין - כבדוגמת האל האב.

הקשר - כפי שנעשה בו שימוש בדיון על רמת אלוהות מסוימת או התאגדות שלה. באם מתעורר ספק באשר לפירוש המדויק של המילה 'האל', מומלץ לייחס אותה לאישיות של האב האוניברסאלי.

המונח 'האל' תמיד מציין אישיות. אלוהות עשויה להתייחס, או לא להתייחס, לאישיות אלוהית.

במסמכים אלה, נעשה השימוש במילה 'האל' במשמעויות הבאות:

1. האל האב - בורא, מפקח ומקיים. האב האוניברסאלי, אישיות האלוהות הראשונה.
2. האל הבן - בורא מתאם, רוח מפקח ומנהלן רוחני. הבן הנצחי, אישיות האלוהות השנייה.
3. האל הרוח - פועל אחד, סוכם אוניברסאלי ונותן הדעת. הרוח האניסופית, אישיות האלוהות השלישית.
4. האל העליון - האל המממש או המתפתח של זמן ומרחב. אלוהות אישית אשר מגשימה אסוציאטיבית את ההישג הזמן-מרחבי ההתנסותי של זהות בורא-בורא. ההנהיג העליונה חווה באופן אישי את ההישג של אלוהות אחודה בדמותו של האל המתפתח וההתנסותי של בוראי הזמן והמרחב האבולוציוניים.
5. האל בעל שבע הפנים - אישיות האלוהות בכל מקום שהיא פועלת למעשה בזמן ובמרחב. אלוהות פרדיס האישיות ועמיתיהן הבוראים הפועלים בתוך גבולות היקום המרכזי ומעבר לו, וההופכים לעוצמה-אישיתית, כהנהיג העליונה ברמה הראשונה של בריות ההתגלות של האלוהות המאחדת בזמן ובמרחב. רמה זו של היקום המקיף הינה התחום של אישיות פרדיס היורדות בסמוך הדדי להרקעה הזמן-מרחבית של היצורים האבולוציוניים.
6. האל המרבי - האל המתממש לבסוף של זמן-על ושל התעלות מעל המרחב. הרמה ההתנסותית השנייה של התגלמות אלוהות מאחדת. האל המרבי מרמז על הישג התגשמותם של הערכים המסונתזים המוחלטות-על-אישיותיים, שהתעלו מעל הזמן-מרחב, שהתממשו לבסוף-חוויתית, ושהינם מתואמים ברמות בריאה סופיות של מציאות האלוהות.
7. האל המוחלט - האל המתנסה של ההתעלות מעל ערכים על-אישיים ושל משמעויות אלוהיות; כעת קיומי כאלוהות המוחלטת. זוהי הרמה השלישית של התרחבות וביטוי אלוהותיים ומאחדים. ברמה על-יצירתית זו, האלוהות חווה את מיצוי הפוטנציאל אשר ניתן להפכו לאישיות, פוגשת מושלמות באלוהות, ועוברת התרוקנות של קיבולת ההתגלות-עצמית לרמות עוקבות ומתקדמות של הפיכה לאישיות. בשלב זה האלוהות פוגשת את המוחלט הבלתי מוגבל, מסיגה את גבולו וחווה עימו זהות.

III. המקור והמרכז הראשון

המציאות הכוללת והאניסופית הינה קיומית בשבע דרגות וכשבעה מוחלטים מתאמים:

1. המקור והמרכז הראשון.

© כל הזכויות שמורות ל-Urantia Foundation

הקדמה

2. המקור והמרכז השני.

3. המקור והמרכז השלישי.

4. האי של פרדיס.

5. המוחלט האלוהי.

6. המוחלט האוניברסאלי.

7. המוחלט הבלתי מוגדר.

האל, כמקור נכמקצה ראשון, הינו קדמון ביחס למציאות בכללותה - ללא סייג. המקור והמרכז הראשון הינו אינסופי ונצחי, ולפיכך מוגבל או מותנה רק באופן רצוני.

האל - האב האוניברסאלי - הינו האישיות של המקור והמרכז הראשון, וככזה הוא מקיים יחסים אישיים של שליטה אינסופית בכל המקורות והמרכזים הכפופים והמתואגמים האחרים. שליטה זו הינה אישית ואינסופית בפוטנציה, אף-על-פי שלמעשה אפשר שלא תופעל לעולם, הודות למושגים הפעולה של האישיות, המקורות והמרכזים הכפופים והמתואגמים.

המקור והמרכז הראשון הינו, אפוא, קדמון בכל תחום ותחום: האלוהי ושאינו אלוהי, האישי ושאינו אישי, הממשי או הפוטנציאלי, הסופי או האינסופי. לא קיים דבר או הוויה, ויהיו אלה יחסיים או סופיים, שאינם מתייחסים, ישירות או בעקיפין, לעליונותו של המקור והמרכז הראשון ושאינם תלויים בו.

המקור והמרכז הראשון מתייחס ליקום באופנים הבאים:

1. כוחות הכבידה של היקומים החומריים מתכנסים למרכז הכבידה של פרדיס התחתון. ובדיוק משום כך, קבוע לנצח המיקום הגיאוגרפי של אישיותו ביחס מוחלט למרכז הכוח-אנרגיה של מישור פרדיס התחתון, או החומרי. אולם האישיות המוחלטת של האלוהות מתקיימת במישור העליון, הרוחני, של פרדיס.

2. כוחות הדעת מתכנסים לעבר הרוח האינסופית; הדעת הקוסמית המפוצלת וההפכרשית לשבע רוחות האב; הדעת של העליון מתממשת עובדתית כחויית זמן-מרחב במאג'סטון.

3. כוחות הרוח של היקום מתכנסים אל הבן הנצחי.

4. הקיבולת הבלתי מוגבלת לפעולת האלוהות שוכנת במוחלט האלוהי.

5. הקיבולת הבלתי מוגבלת לתגובה אינסופית מתקיימת במוחלט הבלתי מוגדר.

6. שני המוחלטים - המוגדר והבלתי מוגדר - מתואמים ומאוחדים על ידי המוחלט האוניברסאלי ובו.

7. פוטנציאל האישיות של בן תמותה אבולוציוני מוסרי, או של כל הוויה מוסרית אחרת, ממקצה באישיותו של האב האוניברסאלי.

הקדמה

המציאות, כפי שהיא נתפסת על ידי בריות סופיות, הינה חלקית, יחסית ומעורפלת. מציאות האלוהות המרבית, שאותה בריות אבולוציוניות סופיות מסוגלות לתפוס באופן מלא, נתפסת במסגרת ההווה העליונה. אף-על-פי-כן, קיימות מציאויות נצחיות קודמות; מציאויות על-סופיות הקודמות לאלוהות עליונה זו של בריות הזמן-מרחב האבולוציוניות. בניסיון לתאר את טיבה ואת מקורה של מציאות אוניברסאלית, ועל מנת להעביר את הדברים הללו ברמתה של הדעת הסופית, אנו נאלצים להשתמש בטכניקת ההסקה של זמן-מרחב. בהתאם לכך, עלינו להציג מאורעות סימולטניים של הנצח כמאורעות עוקבים.

מנקודת מבטו של יצור זמן-מרחב, המקור והבידול של המציאות עשוי להיראות כך: ה'אני הוא' הנצחי והאינסופי שחרר את האלוהות מכבלי האינסוף הבלתי מוגדר, תוך שימוש ברצון החופשי הטבוע בו. הפרדה זו מהאינסוף הבלתי מוגדר היא שיצרה את המתח המוחלט האלוהי הראשון. מתח זה של בידול אינסופי נפתר על ידי המוחלט האוניברסאלי, הפועל על מנת לאחד ולתאם את האינסופיות הדינאמית של האלוהות הכוללת, וכן את האינסופיות הסטטית של המוחלט הבלתי מוגדר.

בפעולה מקורית זו השיג ה'אני הוא' התיאורטי מימוש של אישיות על ידי הפיכתו לאב הנצחי של הבן המקורי, בה בעת שהפך למקור הנצחי של אי פרדים. בקיום בו זמני עם הבידול של הבן מהאב, ובנוכחות פרדים, הופיעו האישיות של הרוח האינסופית והיקום המרכזי של האוֹנוֹה. עם הופעתם של הבן הנצחי ושל הרוח האינסופית, קרי קיום בו זמני של אלוהות אישיותית, חמק האב, כאישיות, מהתפזרותו הבלתי נמנעת ברחבי פוטנציאל האלוהות הכוללת. ומאז, בעוד גוברת והולכת התממשותה של האלוהות ההתנסותית ברמות האלוהיות של העליונות, המרביית והמוחלטת, ממלא האב את כל פוטנציאל האלוהות רק בסימוך של שילוש עם שתי האלוהויות השוות לו.

המושג של 'אני הוא' מהווה ויתור פילוסופי שאותו אנו מעניקים לדעת הסופית של האדם, המוגבלת בזמן והכבולה למרחב, מהטעם של נמנעות ההבנה של ברייה את הקיומים הנצחיים - מציאויות ומערכות יחסים ללא התחלה וללא סוף. עבור בריית הזמן-מרחב, כל דבר מוכרח שתהיה לו התחלה, למעט האֶחָד ללא סֶבָה - סיבתן הקדמונית של הסיבות כולן. לפיכך, אנו ממשיגים ערך פילוסופי זה כ'אני הוא', ובה בעת מנחים את כל הבריות להבין כי הבן הנצחי והרוח האינסופית הינם נצחיים במשותף עם ה'אני הוא'; במילים אחרות, מעולם לא התקיים זמן שבו ה'אני הוא' לא היה האב של הבן, ועימו, של הרוח.

מושג האינסוף משמש לציון המלאות - הסופיות - המשתמעת מקדמוניות המקור והמרכז הראשון. ה'אני הוא' התיאורטי הינו הרחבה של פילוסופיית "אינסופיות הרצון" עבור הברייה, אולם למעשה האינסוף הינו רמת-ערך ממשית המייצגת את משמעות-הנצח המועצמת של האינסופיות האמיתית של רצונו החופשי האבסולוטי הבלתי כבול של האב האוניברסאלי. מושג זה מכונה לעיתים בכינוי האב-האינסוף.

מרבית הבלבול שאותו חווים כל סדרי הבריות, מן הנמוכים ביותר ועד לגבוהים שבהם, במאמציהם לגלות את האב-האינסוף, מקורו במגבלות יכולת הבנתם. עליונותו המוחלטת של האב האוניברסאלי אינה גלויה ברמות תת-אינסופיות; לפיכך, אך סביר כי רק הבן הנצחי והרוח האינסופית מכירים אל נכון את האב כאינסוף; עבור כל יתר האישויות רעיון זה מהווה תרגיל באמונה.

IV. מציאות אוניברסאלית

הקדמה

המציאות מתממשת באופנים משתנים ברמות שונות של היקום; המציאות מקורה ברצונו האינסופי של האב האוניברסאלי ובאמצעותו; המציאות ניתנת להבנה באמצעות שלושה שלבים עיקריים ובמספר רב של רמות מימוש שונות ביקום:

1. *מציאות אי-אלוהית* משתרעת מתחומי האנרגיה של הלא-אִשִי ועד למרחבי המציאות של הערכים שאינם ניתנים להפיכה לאישיות של הקיום האוניברסאלי, ואף עד לנוכחותו של המוחלט הבלתי מוגדר.

2. *המציאות האלוהית* כוללת את כל פוטנציאל האלוהות האינסופי, המשתרע על פני כל תחום האישיות, מן הנמוך ביותר והסופי ועד למרום ביותר והאינסופי, וכך מקיפה את כל התחום של הניתן להיפך לאישיות, ואף מעבר לכך - עד לנוכחות של המוחלט האלוהי עצמו.

3. *מציאות סימוכית-הִדְדִית*. המציאות האוניברסאלית הינה לכאורה אלוהית או אי-אלוהית, אולם בעבור בריות תת-אלוהיות מתקיים תחום רחב של מציאות סימוכית-הִדְדִית בפוטנציה ובהתממשות; מציאות זו אינה קלה לזיהוי. חלק גדול ממציאות מתאֶמֶת זו נכלל בתחומי של המוחלט האוניברסאלי.

זה הינו הרעיון הקדמון של המציאות המקורית: האב מאתחל את המציאות ומתחזק אותה. *הדיפרנציאלים* הקדמונים של המציאות הינם האלוהי והאי-אלוהי - המוחלט האלוהי והמוחלט הבלתי מוגבל. *מערכת היחסים* הקדמונית הינה המתח המתקיים ביניהם. מתח אלוהותי זה, שאותחל על ידי האב, נפתר באופן מושלם על ידי המוחלט האוניברסאלי ומונצח בדמותו.

מנקודת המבט של זמן ומרחב, המציאות ניתנת להמשך חלוקה כמפורט מטה:

1. *ממשית ופוטנציאלית*. מציאויות המתקיימות במלאות של ביטוי, לעומת מציאויות המכילות יכולת סמויה לצמיחה. הבן הנצחי הינו מציאות רוחנית מוחלטת; בן תמותה הינו, במידה מרובה, פוטנציאל רוחני בלתי ממומש.

2. *מוחלטת ותת-מוחלטת*. מציאויות מוחלטות הינן קיימיות נצחיות. מציאויות תת-מוחלטות מושלכות בשתי רמות: מוחלטופיות - מציאויות יחסיות הן ביחס לזמן והן ביחס לנצח; וסופיות - מציאויות אשר מושלכות במרחב ומתממשות בזמן.

3. *קיומית והתנסותית*. אלוהות פרדיס הנה קיומית, אולם העליון והמרבי המגיחים הינם התנסותיים.

4. *אישית ולא-אישית*. התרחבותה של האלוהות, ביטויה של האישיות, וכן האבולוציה של היקום, מותנות כולן לעולמים בפעולת הרצון החופשי של האב, אשר לנצח הפריד בין המשמעויות של הדעת, הרוח והאישיות, הממשיות והפוטנציאליות, הממוקצות בבן הנצחי, לבין אותם הדברים הממוקצים והטבועים באי פרדיס.

פרדיס הינו מונח הכולל את המוקדים המוחלטים, האישיים ושאינם אישיים, של כל רמות המציאות האוניברסאלית. המונח פרדיס, המסויג כהלכה, עשוי לרמז על צורת מציאות אחת, או לחלופין על כל צורות המציאות, האלוהות, האישיות והאנרגיה - הרוחנית, הדעתית או החומרית. בכל הנוגע לערכים, משמעויות וקיום בפועל, כל הצורות והאופנים הללו חולקים את פרדיס כמקום המוצא, הפעולה והיעד.

האי של פרדיס - המונח פרדיס, שאינו סויג באופן כלשהו, הינו המוחלט של שליטת המקור והמרכז הראשון בכבידה החומרית. פרדיס, בהיותו הדבר הנייח היחיד בכל יקום היקומים, ניצב

הקדמה

ללא ניע. קיים אתר אוניברסאלי לאי של פרדיס, אך לא קיים עבורו מיקום בחלל. אי נצחי זה הינו מקורם בפועל של היקומים הפיזיים - עבר, הווה ועתיד. אי האור הגרעיני מקורו באלוהות, אך הוא עצמו איננו אלוהות; אף היצירות החומריות אינן מהוות חלק מהאלוהות; הן הינן תוצאתה.

פרדיס אינו בורא; הוא הינו מפקח ייחודי המבקר פעולות אוניברסאליות רבות; מפקח במידה רבה יותר מאשר מגיב. ברחבי יקומי החומר, משפיע פרדיס על ההתנהגות ועל התגובות של כל הבריות אשר להן נגיעה בכוח, אנרגיה ועוצמה, אולם פרדיס עצמו הינו ייחודי, בלעדי ומבודד מכלל היקומים. פרדיס אינו מייצג דבר ודבר אינו מייצג את פרדיס. הוא איננו כוח ואיננו נוכחות; הוא פשוט פרדיס.

V. מציאויות אישיותיות

אישיות הינה רמה של מציאות אלוהית הנעה בטווח שמהרמה האנושית בת התמותה והאמצעיונית, בהפעלה גבוהה יותר של הדעת בפולחן ובבינה, דרך הרמה המורונטית והרמה הרוחנית, ועד להשגת הסטאטוס הסופי של האישיות. זוהי ההרקעה האבולוציונית של בני תמותה ושל יצורים דומים להם, ואולם ביקום קיימים סדרי אישיות רבים אחרים.

המציאות כפופה להתרחבות אוניברסאלית; האישיות נתונה בגיוון אינסופי; ולשתיהן קיימת האפשרות להיות מתואמות עם האלוהות ומיוצבות באופן נצחי בלתי מוגבל כמעט. בעוד שטווח המטמורפוזות של המציאות הלא-אישית הוא בהחלט מוגבל, אין אנו מכירים מגבלות כלשהן להתפתחותן המדורגת של מציאויות אישיותיות.

ברמות התנסותיות מושגות, כל סדרי האישיות וערכיה הינם סימוכיים ואף יצירתיים במשותף. אפילו האל ובן תמותה עשויים להתקיים בצוותא באישיות מאוחדת, כפי שמדגים באופן כה מעודן הסטאטוס הנוכחי של המשיח מיקאל - בן האדם ובן האל.

כלל סדרי האישיות ושלביה התת-אינסופיים הינם יצירתיים במשותף באופן פוטנציאלי, וניתנים להשגה באופן סימוכי. הקדם-אישיותי, האישיותי והעל-אישיותי, מקושרים יחדיו על ידי הפוטנציאל המשותף לכדי הישג מתאם, מימוש מדורג ויכולת ליצירתיות במשותף. אולם, לעולם לא יותמר במישרין הלא-אישית לאישית. אישיות לעולם אינה ספונטאנית; זוהי מתנתו של אב פרדיס. האישיות נוספת על גבי אנרגיה והינה סימוכית אך ורק למערכות אנרגיה חיות; זהות עשויה להיות סימוכית אף עבור תבניות אנרגיה שאינן חיות.

האב האוניברסאלי הינו סוד מציאותיות האישיות, מתת האישיות ויעודה. הבן הנצחי הינו האישיות המוחלטת, סודן של האנרגיה הרוחנית, הרוחות המורונטיות והרוחות המושלמות. הפועל האחד הינו אישיות הרוח-דעת, מקור התבונה, ההיגיון והדעת האוניברסאלית. אולם אי פרדיס הוא לא-אישיותי וחץ-רוחני, בהיותו מהות הגוף האוניברסאלי, המקור והמרכז של החומר הפיזי, ותבנית האב המוחלטת למציאות החומרית האוניברסאלית.

האיכויות הללו של המציאות האוניברסאלית מתגשמות בחוויה האנושית של שוכני אורנטיה ברמות הבאות:

1. גוף. האורגניזם החומרי או הפיזי של האדם. המנגנון האלקטרו-כימי החי ממוצא ומטבע חייתי.

הקדמה

2. דעת. המנגנון החושב, הקולט והמרגיש של האורגניזם האנושי. החוויה המודעת והלא-מודעת הכוללת. החוכמה המתחברת לחיי הרגש המתעלים באמצעותם של הפולקן ושל הבינה לרמת הרוח.

3. רוח. הרוח האלוהית השוכנת בדעתו של האדם - מכוון המחשבה. רוח אלמותית זו הינה קדם-אישיותית - היא איננה אישיות, אף כי היא מיועדת להפוך לחלק מאישיותו של בן התמותה השורד.

4. נשמה. נשמתו של האדם הינה רכישה התנסותית. כאשר בוחרת ברייה בת תמותה "לעשות את רצון אבינו שבשמיים", הופכת הרוח השוכנת בה לאביה של מציאות חדשה בחוויה האנושית. הדעת החומרית בת התמותה הינה האם של המציאות שמופיעה. מהותה של מציאות חדשה זו אינה חומרית ואינה רוחנית - היא מורונטית. זוהי הנשמה האלמותית בהופעתה, אשר עתידה לשרוד את המוות ולהתחיל בתהליך ההרקעה לעבר פרדיס.

אישיות. האישיות של האדם בן התמותה אינה הגוף, הדעת או הרוח; אף אינה הנשמה. האישיות הינה המציאות הבלתי משתנה היחידה בחווייתה המשתנה תמידית של הברייה, והיא המאחדת את כל ההיבטים הסימוכיים של האינדיבידואליות. האישיות מהווה את המתת הייחודי שאותו מעניק האב האוניברסאלי לאנרגיות החיות והסימוכיות של חומר, דעת ורוח, והיא שורדת עם הישרדותה של הנשמה המורונטית.

'מורונטיה' הינו מונח המציין את רמת התנוף הנרחבת שבין החומרי לבין הרוחני. הוא עשוי לציין מציאויות אישיות ומציאויות לא-אישיות, אנרגיות חיות ושאינן חיות. השתי של מורונטיה הוא רוחני; הערב של מורונטיה הוא פיזי.

VI. אנרגיה ותבנית

אנו מכנים 'איש' כל דבר ודבר אשר מגיב למעגל האישיות של האב. אנו מכנים 'רוח' כל דבר ודבר אשר מגיב למעגל הרוח של הבן. כל דבר אשר מגיב למעגל הדעת של הפועל האחד, אנו מכנים 'דעת'. דעת כתכונה של הרוח האינסופית - דעת על כל שלביה. כל דבר אשר מגיב למעגל החומר-כבידה המתמרכז בתחתית פרדיס, אנו מכנים 'חומר' - אנרגיה-חומר על כל מצביה המטמורפוזיים.

ב'אנרגיה' אנחנו משתמשים כמונח כוללני שאותו אנו מחילים על תחומי הרוח, הדעת והחומר. כוח משמש אף הוא באופן נרחב. עוצמה, על פי רוב, מוגבלת בהתייחסותה לציון הרמה האלקטרונית של חומר, כלומר, לחומר המגיב לכבידה הליניארית ביקום המקיף. עוצמה אף משמשת לציון ריבונות. אין ביכולתנו לשמור כאן על ההגדרות המקובלות שלכם לכוח, אנרגיה ועוצמה. זאת משום ששפתכם כה חסרה, עד שאנו נאלצים לייחס למונחים הללו משמעויות מרובות.

אנרגיה פיזית היא מונח המציין את כלל הצורות והשלבים של תנועה, פעולה ופוטנציאל שהינם בעלי מופע.

בדיון על מופעי האנרגיה הפיזית, אנו עושים בדרך כלל שימוש במונחים כוח קוסמי, אנרגיה מגיחה ועוצמת היקום. על-פי-רוב, מונחים אלה משמשים באופנים הבאים:

1. כוח קוסמי כולל את כל צורות האנרגיה הנגזרות מהמוחלט הבלתי מוגדר, אך עדיין אינן מגיבות לכבידה של פרדיס.

הקדמה

2. *אֲנֵרְגִיָּה מְגִיחָה* כוללת את כל צורות האנרגיות אשר מגיבות לכבידה של פרדיס, אך עדיין אינן מגיבות לכבידה מקומית או לכבידה ליניארית. זוהי הרמה הפך-אלקטרונית של אנרגיה-חומר.

3. *עוצמת היקום* כוללת את כל צורות האנרגיה המגיבות במישרין לכבידה לינארית, ובנוסף מגיבות גם לכבידה של פרדיס. זוהי הרמה האלקטרונית של אנרגיה-חומר ושל כל ההתפתחויות העוקבות שלה.

דעת היא תופעה המרמזת על נוכחות ופעולה של *סעד חי* בנוסף למגוון מערכות אנרגטיות; והדבר נכון עבור כל רמות התבונה. באישיות, הדעת מתווכת לעולם בין החומר לבין הרוח; לפיכך, מואר היקום בשלושה סוגים של אור: אור חומרי, אור התובנה ואוריות הרוח.

אור - אוריות הרוח - היא סמל מילולי, אופן דיבור, המעיד על ההתגלמות האופיינית של האישיות בקרב בריות רוחניות מסדרים מגוונים. נביעת אוריות זו אינה קשורה כהוא זה לתבונה אינטלקטואלית או להתגשמויות אור חומריות.

תבנית עשויה להיות מושלכת כאנרגיה רוחנית, דעתית, חומרית, או כשילוב כלשהו של סוגי אנרגיה אלו. היא עשויה לחדר אישיות, זהויות, הוויות, או חומר שאינו חי. אולם תבנית הינה תבנית באשר היא; רק *עותקים* משוכפלים.

תבנית עשויה לעצב אנרגיה, אך היא איננה שולטת בה. הכבידה היא היחידה השולטת באנרגיה-חומר. לא החלל ולא התבנית מגיבים לכבידה, אך אין מתקיימים כל יחסים בין חלל לתבנית; החלל איננו תבנית ואף אינו תבנית פוטנציאלית. תבנית הינה תצורת מציאות אשר שילמה את מלוא חובה לכבידה; *המציאות* של כל תבנית מורכבת מהאנרגיות, מהדעת, מהרוח או ממרכיבי החומר שלה.

לעומת ההיבט הכוללני של אנרגיה ושל אישיות, התבנית מציגה את ההיבט האינדיבידואלי שלה. צורות אישיות או זהות הינן תבניות המהוות פועל יוצא של אנרגיה (פיזית, רוחנית, או דעתית), אך הן אינן טבועות בתוכה. ניתן לייחס את האיכות של אנרגיה, או של אישיות, הגורמת לתבנית להופיע, לאל - לאלוהות - למתת העוצמה של פרדיס או לקיומן בצוותא של אישיות ושל עוצמה.

התבנית הינה תוכנית-על שממנה נעשים עותקים. פרדיס הנצחי מהווה את התבנית המוחלטת; הבן הנצחי הינו תבניתה של האישיות; האב האוניברסאלי הינו אביהם-מולידם של השניים. אולם פרדיס אינו מעניק תבנית, ואילו הבן אינו יכול להעניק אישיות.

VII. ההווה העליונה

בכל הנוגע למערכות יחסים נצחיות, מנגנון האלוהות של יקום האב הוא כפול פנים. האל האב, האל הבן והאל הרוח הינם נצחיים - הם הוויות קיימות - בעוד שהאל העליון, האל המרבי והאל המוחלט, הינם אישיות אלוהות של העידנים שלאחר-האוונה, אשר מתממשות בספרות הזמן-מרחב ובספרות המצויות בהתעלות מעל זמן-מרחב ומתקיימות בהתרחבות אבולוציונית ביקום האב. אישיות אלוהות מתממשות אלה הינן נצחיות לעתיד החל מהרגע שבו הן רוכשות עוצמה-אישיותית ביקומים הצומחים, זאת באמצעות טכניקת ההתממשות החווייתית של הפוטנציאלים הסימוכיים-יצירתיים של אלוהות פרדיס הנצחיות.

לפיכך, האלוהות הינה בעלת נוכחות כפולה:

הקדמה

1. *קיומית* - הוויות בעלות קיום נצחי, עבר, הווה ועתיד.
2. *התנסותית* - הוויות אשר מתממשות בהווה שלאחר-האווה, אך לקיומן אין סוף בעתיד הנצחי.

האב, הבן והרוח הינם קיומיים - קיומיים למעשה (אף כי כל פוטנציאל הוא ככל הנראה חווייתי). העליון והמרבי הינם התנסותיים לחלוטין. המוחלט האלוהי הינו חווייתי בהתממשות, אך קיומי באופן פוטנציאלי. מהותה של האלוהות הינה נצחית, אך רק שלוש האישויות המקוריות של האלוהות הינן נצחיות ללא כל סייג. עבור כל האישויות האלוהות האחרות קיים מקור, אך ייעודן הינו נצחי.

כעת, משהצליח האב לבטא את עצמו באופן קיומי בבן וברוח, הוא משיג ביטוי עצמי חווייתי ברמות אלוהות שעד כה היו לא-אישיות וסמויות, כאל העליון, האל המרבי והאל המוחלט. אלוהויות חווייתיות אלה אינן קיימות במלואן כעת אלא נמצאות בתהליך של התממשות.

האל העליון בהאווה הינו ההשתקפות הרוחנית האישית של אלוהות פרדיס המשולשת. מערכת יחסים סימוכית זו מתרחבת כעת כלפי חוץ באופן יצירתי באל בעל שבע הפנים, וכן מסונתזת ביקום המקיף בעוצמה החווייתית של העליון הכל יכול. כך, אלוהות פרדיס, הקיומית כשלוש אישיות, מתפתחת חווייתית בשני שלבים של עליונות, כאשר שני שלבים אלה מתאחדים ברכישת עוצמה-אישיותית לכדי אדון אחד, ההווה העליונה.

האב האוניברסאלי משיג שחרור מרצון מחבלי האינסוף ומאזיקי הנצח באמצעות טכניקת השילוש, ההפיכה המשולשת לאישיות של אלוהות. אפילו כעת מתפתחת ההווה העליונה כאיחוד אישיותי תת-נצחי של מופע האלוהות בעל שבע ההיבטים במגזרי הזמן-מרחב של היקום המקיף.

ההווה העליונה אינה יוצר ישיר - למעט היותה אבי מאג'סטון - אלא המתאם המסנתז את כל פעילויות הברואים והבוראים ביקום. ההווה העליונה, המתממשת כעת ביקומים האבולוציוניים, הינה האלוהות המתאמת והמסנתזת את האלוהות הזמן-מרחבית, כלומר, את אלוהות פרדיס המשולשת בסימוך חווייתי עם הבוראים העליונים של זמן ומרחב. לכשתתממש לבסוף, תהא אלוהות אבולוציונית זו מיזוג הנצחי של הסופי עם האינסופי - האיחוד הנצחי והבלתי ניתן להפרדה של עוצמה חווייתית ושל אישיות רוחנית.

המציאות הסופית הכוללת של זמן-מרחב, תחת הדחף המנחה של ההווה העליונה המתפתחת, מעורבת בנידוד, בהרקעה תמידית ובאיחוד החותר למושלמות (סינתזת עוצמה-אישיותית) של כל דרגות וערכי המציאות הסופית; זאת בסימוך לדרגות שונות של מציאות פרדיס, ועל מנת לצאת בהמשך לניסיון העפלה אל הרמות המוחלטות של השגת המצב העל-ברואי.

VIII. האל בעל שבע הפנים

על מנת לכפר על המצב הסופי של היצורים ולפצות על מגבלות תפיסם, הניח האב האוניברסאלי עבור הבריות האבולוציוניות את היסוד לגישה בעלת שבעת ההיבטים לאלוהות:

1. הבנים הבוראים של פרדיס.

2. עתיקי היום.

3. שבע רוחות האב.

הקדמה

4. ההוויה העליונה.

5. האל הרוח.

6. האל הבן.

7. האל האב.

הפיקה משובעת זו של אלוהות לאישיות בזמן ובמרחב, ואף בשבעת יקומי-העל, מאפשרת לבן התמותה להשיג את נוכחותו של האל, שהינו רוח. עבור בריות הזמן-מרחב, העשויות לרכוש לעיתים עוצמה-אישיותית בהוויה העליונה, אלוהות משובעת זו הינה האלוהות הפונקציונאלית של הבריות האבולוציוניות ביחס לקריירת ההקדמה לפרדס. נתיבת-גילוי חווייתית כזו של ידיעת האל, מתחילה בהכרה באלוהות של הבנים הבוראים של היקום המקומי, ומרקיעה דרך עתיקי היומין של יקומי-העל, ודרך האישיות של אחת משבע רוחות האב, עד להשגת הגילוי וההכרה של האישיות האלוהית של האב האוניברסאלי בפרדס.

היקום המקיף הינו תחום האלוהות של המשולש הכולל את שלוש העליונות, האל המשובע וההוויה העליונה. האל העליון מצוי בשילוש פרדס באופן פוטנציאלי, וממנו נובעות אישיותו ותכונותיו הרוחניות; אולם כעת הוא מתממש בבנים הבוראים, בעתיקי היומין וברוחות האב, שמהם נובעת עוצמתו ככל יכול ביחס ליקומי העל של הזמן והמרחב. מופע עוצמה זה של האל המידי עבור היצורים האבולוציוניים מתפתח בפועל בזמן-מרחב בעת ובעונה אחת עמם. העליון הכל יכול, המתפתח ברמת הערך של הפעילויות הלא-אישיות, והאישיות הרוחנית של האל העליון, הינם מציאות אחת - ההוויה העליונה.

בסימוכיות האלוהות של האל המשובע, הבנים הבוראים מספקים מנגנון שבאמצעותו הופך בן התמותה לאלמותי, והסופי זוכה להיעטף על ידי האינסוף. ההוויה העליונה מספקת את הטכניקה לניוד עוצמה-אישיותית - הסינתזה האלוהית של כל המאורעות הללו - ובכך מתאפשר לסופי להגיע למוחלטופי, וכמו כן, באמצעות התממשויות אפשריות עתידיות אחרות, אף לנסות ולהגיע למרבי. הבנים הבוראים והסועדות האלוהיות הסימוכיות להם, משתתפים בניוד עליון זה, אולם, ככל הנראה, עתיקי היומין ושבע רוחות האב לנצח ישמשו כמנהלנים קבועים של היקום המקיף.

פעילותו של האל בעל שבע הפנים החלה עם ארגונם של שבעת יקומי העל, וקרוב לוודאי שתמשך ותתרחב עם תחילת התפתחות הבריות של החלל החיצון. עם ארגון יקומים עתידיים אלה ברמות החלל הראשונה, השנייה, השלישית והרביעית, של ההתפתחות ההדרגתית, ודאי נזכה לחזות בחנוכתה של הגישה ההתעלותית והמוחלטופית לאלוהות.

IX. האל המרבי

כשם שההוויה העליונה מתפתחת במדורג, מתוך מתת האלוהות הקודמת של פוטנציאל האנרגיה והאישיות הנכלל ביקום המקיף, כך האל המרבי מתממש לבסוף מתוך פוטנציאל האלוהות השוכן בתחומי יקום האב אשר התעלו מעל הזמן-מרחב. התממשותה של האלוהות המרבית מרמזת על איחוד מוחלטופי של השילוש ההתנסותי הראשון, ומצביעה על התרחבות מאחדת של האלוהות ברמה השנייה של מימוש-עצמי יצירתי. הדבר מהווה מקבילה, במונחי אישיות-עוצמה, להתממשות האוניברסאלית של האלוהות ההתנסותית כמציאויות פרדס מוחלטופיות ברמות ההתממשות-לבסוף של ערכי זמן-מרחב התעלותיים. השלמתה של התפתחות התנסותית שכזו נועדה לאפשר שירות-ייעוד מרבי לכל אותן בריות זמן-מרחביות,

הקדמה

אשר הגיעו לרמות מוחלטות, דרך ההכרה המושלמת את ההווה העליונה והודות לסעד של האל בעל שבע הפנים.

האל המרבי מציין את האלוהות האישית, הפועלת ברמות האלוהיות של המוחלטופי ובמרחבי היקום העל-זמניים, וכן ברמות ההתעלות מעל המרחב. המרבי הינו התממשות על-עליונה של האלוהות. העליון הינו איחוד השילוש הנתפס על ידי בריות סופיות, ואילו המרבי הינו איחוד שילוש פרדיס הנתפס על ידי בריות מוחלטות.

באמצעות מנגנון האלוהות המתפתחת, עוסק האב האוניברסאלי במעשה המופלא והמדהים של מיקוד האישיות וניוד עוצמת ערכי המציאות האלוהית של הסופי, המוחלטופי ואף המוחלט, ברמות-המשמעות האוניברסאליות התואמות.

שלוש אלוהויות פרדיס הראשונות - האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינוסופית - הינן נצחיות-עבר ותושלמנה בנצח העתידי על ידי ההתממשות ההתנסותית של האלוהויות האבולוציוניות הסימוכיות - האל העליון, האל המרבי ואפשר שאף האל המוחלט.

האל העליון והאל המרבי, המתפתחים כעת ביקומים ההתנסותיים, אינם קיומיים - אין הם נצחיים-עבר אלא רק נצחיים-עתיד; נצחים מותני זמן-מרחב ומותני-התעלות. הם הינם אלוהויות בעלות איכויות עליונות, מרביות, ואף עליונות-מרביות, אשר חוו מקור אוניברסאלי היסטורי. אף כי לעולם לא יהיה להם סוף, יש התחלה לאישיותם. הם אכן פרי ההתממשות של פוטנציאלי אלוהות נצחיים ואינוסופיים, אולם הם עצמם אינם נצחיים או אינוסופיים באופן בלתי מוגבל.

X. האל המוחלט

רבות מתכונות המציאות הנצחית של המוחלט של האלוהות אינן ניתנות להסבר מלא לדעת הסופית הזמן-מרחבית, אף כי ההתממשות של האל המוחלט תהיה תוצאת איחודו של השילוש ההתנסותי השני, השילוש המוחלט. תהא זו ההגשמה ההתנסותית של אלוהויות מוחלטות, האיחוד של משמעות מוחלטות ברמות מוחלטות. אולם, אין בידינו ודאות לכך שכל הערכים המוחלטים יכללו, שכן מעולם לא נמסר לנו שהמוחלט המוגדר שקול לאינוסופי. ייעודים על-מרביים מעורבים במשמעויות המוחלטות והרוחניות האינוסופיות, ומבלעדי שתי מציאויות בלתי מושגות אלה לא נוכל לבסס ערכים מוחלטים.

אל המוחלט הינו יעד ההשגה של כל הבריות העל-מוחלטות, אולם הפוטנציאל של העוצמה ושל האישיות הטמון במוחלט של האלוהות חורג מתפיסתנו, כך שאנו מהססים לדון במציאויות אשר עד כה הורחקו מהתממשות התנסותית.

XI. שלושת המוחלטים

כאשר כוננה המחשבה המשותפת של האב האוניברסאלי ושל הבן הנצחי - בפעולתה באמצעות אל הפעולה - את היקום האלוהי המרכזי, המשיך האב את ביטוי מחשבתו במילתו של הבן ובפעולת הפועל האחד שלהם, על ידי כך שבידל את נוכחותו בהאווה מהפוטנציאלים של האינוסופי. וכך, נותרים פוטנציאלים אינוסופיים אלה חבויים בחלל המוחלט הבלתי מוגבל, ואפופים באופן אלוהי במוחלט של האלוהות, בעוד האב האוניברסאלי והבן הנצחי הופכים אחד בפעולתו של המוחלט האוניברסאלי, האיחוד-אינוסופי הסמוי של אב פרדיס.

הן הפוטנציה של הכוח הקוסמי והן זו של הכוח הרוחני, מצויות בתהליך מדורג של מימוש ושל התגלות, כאשר ההעשרה של כל מציאות מתבצעת על ידי צמיחה התנסותית, וכן דרך

הקדמה

המתאם של ההתנסות עם הקיומי באמצעות המוחלט האוניברסאלי. בזכות הנוכחות המאזנת של המוחלט האוניברסאלי, מגשים המקור והמרכז הראשון הרחבה של עוצמה התנסותית, נהנה מהזהדות עם ברואי האבולוציוניים, ומשיג התרחבות של אלוהות התנסותית ברמות של העליונות, המרביות והמוחלטות.

כאשר המוחלט של האלוהות והמוחלט הבלתי מוגדר אינם ניתנים להפרדה מלאה, הנחת פעולתם המשולבת, או נוכחותם המתואמת, הינה האופן שבו מצוינת פעולת המוחלט האוניברסאלי.

1. נראה כי המוחלט של האלוהות הוא המפעיל הכל יכול, בעוד שהמוחלט הבלתי מוגדר נראה כממכן הכל-יעיל – המאוחד באופן עליון ומתואם באופן מרבי – של יקום היקומים, ואף של יקומים על גבי יקומים אשר נבראו, שעודם נבראים ושעתידים להיברא.

המוחלט של האלוהות אינו יכול להגיב באופן תת-מוחלט למצב כלשהוא ביקום, או לכל הפחות הוא אינו עושה כן. נראה כי כל תגובה של מוחלט זה, לכל מצב נתון, ניתנת במונחים של רווחת הבריאה כולה ורווחת כל הדברים וההוויות, וזאת, לא רק במצב קיומה הנוכחי, אלא בהתחשב בכל אינסוף האפשרויות הכלולות בנצח העתיד.

המוחלט של האלוהות הינו אותו פוטנציאל אשר הובדל מהמציאות האינסופית הכוללת, על פי רצונו החופשי של האב האוניברסאלי, ובתוכו מתקיימות כל הפעילויות האלוהיות - קיומיות והתנסותיות כאחת. זהו המוחלט המוגדר, בניגוד למוחלט הבלתי מוגדר; ואילו המוחלט האוניברסאלי מהווה תוסף-על לשניהם, בהכילו את כל הפוטנציאל המוחלט.

2. המוחלט הבלתי מוגדר הוא לא-איש, חוץ-אלוהי ובלתי-אלוהי. לפיכך, המוחלט הבלתי מוגדר הוא משולל אישיות, אלוהיות וזכויות בורא כלשהן. לא עובדה ולא אמת, לא ניסיון ולא התגלות, לא פילוסופיה ולא מוחלטות, מסוגלות לחדור את טיבו ואת דמותו של מוחלט נטול הגדרה אוניברסאלית זה.

יובהר כי המוחלט הבלתי מוגדר הינו מציאות חיונית המחדרת את היקום המקיף, והוא משתרע, ככל הנראה, באותה נוכחות-חלל אל תחומי החלל העצומים – המצויים מעבר לתחומי החלל של שבעת יקומי העל – שבהם מתרחשות פעילויות כוח ואבולוציה טרום-חומרית. המוחלט הבלתי מוגדר אינו בגדר שלילת תפיסה פילוסופית בלבד, המתבססת על התפלפלויות מטאפיזיות בנוגע לאוניברסאליות, עליונות ואדנות של הבלתי מותנה ושל הבלתי מוגדר, אלא הינו שליטת-על יקום חיוניות באינסוף; שליטת-על זו אינה מוגבלת בזמן-מרחב, אך היא בהחלט מותנית בנוכחותם של חיים, דעת, רוח ואישיות, וכן בתגובות-רצונו והנחיותיו התכליתיות של שילוש פרדיס.

הננו משוכנעים כי המוחלט הבלתי מוגדר איננו בגדר השפעה בלתי-מובחנת ומחדרת-כל, אשר ניתן להשוותה לתפיסות הפנתיאיסטיות של המטאפיזיקה או להיפותזה המדעית הקדומה של האתר. המוחלט הבלתי מוגדר אינו מוגבל בכוחו, והוא מותנה באלוהות, אך איננו מבחינים הבחנה מלאה בטיב היחס של מוחלט זה למציאויות הרוחניות ביקומים.

3. מבחינה לוגית, אנו מסיקים כי המוחלט האוניברסאלי היה בלתי נמנע כאשר הבדיל האב האוניברסאלי, מרצונו החופשי, את המציאויות לשהינן אלוהיות בערכיהן ולשאינן אלוהיות - לכאלה הניתנות להפיכה לאישיות ולאחרות שלא. המוחלט האוניברסאלי הינו מופע האלוהות המרמז על פתרון המתח שנוצר בפעולת הרצון החופשי, אשר הבדילה את המציאות האוניברסאלית, והוא מתפקד כמתאם הסימוכי של הסכימות הכוללות של הפוטנציאלים הקיומיים.

הקדמה

מתח הנוכחות של המוחלט האוניברסאלי מעיד על ההתאמה המפצה על הפער שבין המציאות האלוהתית למציאות שאיננה כזו. פער זה טבוע בהפרדה שבין הדינמיות של אלוהות בעלת רצון חופשי והסטאטיות של האינוסוף הבלתי מוגדר.

זכרו תמיד: האינוסוף הפוטנציאלי הינו מוחלט ובלתי-נפרד מהנצח. אינוסוף ממשי בזמן אינו יכול להיות אלא חלקי, ולפיכך לא-מוחלט; וכן, אף אישיות אינסופית ממשית לא תוכל להיות מוחלטת, למעט באלוהות הבלתי מוגדרת. הפער שבין פוטנציאל האינוסוף במוחלט הבלתי מוגדר לבין פוטנציאל האינוסוף במוחלט האלוהי, הוא הגורם לנצחיות המוחלט האוניברסאלי. על ידי כך מתאפשר באופן קוסמי קיומם של יקומי החומר, ובאופן רוחני - גם קיומן של אישיות סופיות בזמן.

יכולים הסופי והאינסופי להתקיים בצוותא ביקום, רק בשל נוכחותו הסימוכית של המוחלט האוניברסאלי, אשר מאזנת בשלמות את המתח שבין הזמן לבין נצח, בין הסופיות לבין האינסופיות, בין פוטנציאל המציאות לבין המציאות הממשית, בין פרדיס לחלל ובין האדם לאל. המוחלט האוניברסאלי מהווה, באופן סימוכי, את זיהוי האזור שבו מתקיימת מציאות אבולוציונית מתקדמת בתוך יקומי הזמן-מרחב, וכן באלה שבהתעלות מעל הזמן-מרחב, יקומים שבהם מתגשמת האלוהות התת-אינסופית.

המוחלט האוניברסאלי הוא הפוטנציאל הסטאטי-דינאמי של האלוהות, הניתן להגשמה על ידי פעולה ברמות של הזמן ושל הנצח כערכים סופיים ומוחלטים, ואשר מכיל אפשרות לגישה קיומית-התנסותית. היבט בלתי ניתן להבנה זה של האלוהות עשוי להיות סטאטי, פוטנציאלי, או סימוכי, אך אינו התנסותי באופן יצירתי או אבולוציוני, זאת ככל שהדברים נוגעים לאישיות התבוניות הפועלות כעת ביקום האב.

המוחלט. שני המוחלטים - המוגדר והבלתי מוגדר - אף כי הם עשויים להיראות לבריות הדעת כה נבדלים בפעולתם, מאוחדים בשלמות ובאלוהות באמצעות המוחלט האוניברסאלי ובו. לאמיתו של דבר ובהתאם להבנה הסופית, שלוש המוחלטים חד הם. אף כי הם נפרדים בשל פעולתם ברמות תת-אינסופיות, באינוסוף הם הינם אחד.

לעולם אינו עושים שימוש במונח מוחלט לציון שלילה או לשם הכחשה של דבר מה. אף אינו מחשיבים את המוחלט האוניברסאלי כמוגדר-עצמית, כדוגמת אלוהות לא-אישית פנתיאיסטית כזו או אחרת. ככל הנוגע לאישיות ביקום, המוחלט מוגבל בשילוש ונשלט בבירור על ידי האלוהות.

XII. השילושים

השילוש הנצחי המקורי של פרדיס הינו קיומי וקיומו היה בלתי נמנע. שילוש זה, נטול ההתחלה, היה טמון בעובדת ההבדלה שבין האישי לבין הלא-אישי שערך האב ברצונו הבלתי מוגבל, והפך לעובדה כאשר רצונו האישי תאם את מציאויות דואליות אלה באמצעות הדעת. השילושים שלאחר-האווה הינם התנסותיים; והם טמונים בעובדת היצירה של שתי הרמות התת-מוחלטות והאבולוציוניות שבהן מתגשמת עוצמה-אישיותית ביקום האב.

שילוש פרדיס - איחוד האלוהות הנצחי של האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. שילוש זה הוא קיומי למעשה, אך כל הפוטנציאלים שלו הינם התנסותיים. לפיכך, מהווה שילוש זה את מציאות האלוהות היחידה החובקת את האינוסוף, ובעטיו נוצרים ביקום המופעים של האל העליון, האל המרבי והאל המוחלט.

הקדמה

השילושים ההתנסותיים הראשון והשני - השילושים שלאחר-האוונה - אינם יכולים להיות אינסופיים, שכן הם חובקים אלוהויות נגזרות, אלוהויות שהתפתחו באמצעות התממשות התנסותית של מציאויות, ואשר נוצרו או התממשו לבסוף על ידי שילוש פרדיס הקיומי. אינסופיות האלוהית מתעשרת תמיד, אם אינה מתרחבת, זאת הודות לסופיות ולמוחלטות של הניסיון של הבורא ושל הברוא.

השילושים הינם אמיתות של יחסי האלוהות ועובדות של התגשמות אלוהות מתאמת. פעולות שילוש חובקות מציאויות אלוהיות, ומציאויות אלוהיות תמיד מחפשות את התגשמותן ואת מופען בהפיכה לאישיות. האל העליון, האל המרבי ואפילו האל המוחלט הינם, אפוא, בלתי נמנעים אלוהיים. שלוש אלוהויות התנסותיות אלה היו פוטנציאל בשילוש הקיומי, שילוש פרדיס, אולם הופעתם ביקום כאישיות עוצמה, מותנית בחלקה בעצם פעולתם ההתנסותית ביקומי האישיות והעוצמה, וכן, בחלקה, בהישגים ההתנסותיים של הבוראים ושל השילושים שלאחר-האוונה.

שני השילושים שלאחר-האוונה, השילוש ההתנסותי המרבי והשילוש המוחלט ההתנסותי, אינם מוגשמים כעת במלואם; הם מצויים בתהליך של התגשמות ביקום. ניתן לתאר סימוכי אלוהות אלה כך:

1. *השילוש המרבי*, המתפתח כעת, יכלול, בסופו של דבר, את ההווה העליונה, את אישיות הבורא העליונה ואת אדריכלי יקום האב המוחלטות, אותם מתכנני יקום ייחודיים שאינם נכללים בגדר בוראים או נבראים. בלתי נמנע הוא כי האל המרבי ירכוש, בסופו של דבר, אישיות ועוצמה כאלוהות המהווה תוצאה של איחוד שילוש התנסותי זה בזירה המתרחבת והבלתי מגבלת כמעט של יקום האב.

2. *השילוש המוחלט* - השילוש ההתנסותי השני, המתממש כעת, יכלול את האל העליון, האל המרבי ואת משלים הגורל האוניברסאלי הסמוי. שילוש זה פועל הן ברמה האישית והן ברמה העל-אישית, ומגיע אף עד לגבולותיו של הלא-איש. איחודו האוניברסאלי של שילוש זה יהפוך את האלוהות המוחלטת [גם] להתנסותית.

בעוד שהשילוש המרבי ישלים את איחודו ההתנסותי במלואו, מסופקים אנו, לאמיתו של דבר, אם כלל קיימת אפשרות לאיחוד מלא שכזה גם עבור השילוש המוחלט. תפיסתנו את שילוש פרדיס, בכל אופן, הינה תזכורת תמידית לכך ששילוש אלוהות עשוי להשיג את מה שהוא בלתי ניתן להשגה בכל דרך אחרת; לפיכך, אנו משערים את הופעתו, במועד כלשהו, של העליון-המרבי, ואת האפשרות כי האל המוחלט יִשְׁלֹשׁ-ממשיית.

בעוד שהפילוסופים של היקומים דנים בסברת *שילוש השילושים*, קרי שילוש התנסותי-קיומי אינסופי, הם אינם מסוגלים לחזות את הפיכתו לאישיות; ייתכן והוא יהיה שקול לאישיות האב האוניברסאלי ברמה המושגית של ה'אני הוא'. ללא קשר לכל האמור בזאת, שילוש פרדיס המקורי הוא אינסופי מבחינה פוטנציאלית, מכיוון שהאב האוניברסאלי הינו אינסופי בפועל.

תודות

המסמכים הבאים דנים בהצגת אופיו של האב האוניברסאלי ובטיבם של עמיתיו בפרדיס. כמו כן, המסמכים מנסים לתאר את היקום המרכזי המושלם ואת שבעת יקומי העל הסובבים אותו. בתהליך הכנת המסמכים הללו, אנו מוֹנְחִים בצו ההרשאה מטעמם של שליטי יקומי העל, הקובעים כי במאמצינו להעביר את האמת ולתאם ידע הכרחי, עלינו להעדיף את התפיסות האנושיות הגבוהות ביותר הנוגעות לנושאים המוצגים. אנו מורשים לבחור בהתגלות טהורה, אך ורק כאשר המושג המוצג טרם קיבל ביטוי הולם בדעת האנושית.

הקדמה

הגילויים הפלנטאריים הרציפים של האמת האלוהית עושים שימוש מתמיד במושגים הגבוהים ביותר של ערכים רוחניים קיימים, זאת כחלק מהתיאום החדש והמשופר של הידע הפלנטארי. לפיכך, בעת הכנת המסמכים המובאים להלן, על אודות האל ועמיתיו ביקום, בחרנו, כבסיס למסמכים הללו, יותר מאלף מושגים אנושיים המייצגים את הידע הפלנטארי הגבוה והמתקדם ביותר על אודות ערכים רוחניים ומשמעויות אוניברסאליות. בשעה שקצרה יריעתם של מושגים אנושיים אלה – שנאספו מבני תמותה יודעי-אל בעבר ובהווה – מלהציג את האמת כפי שאנו מונחים לגלותה, לא נהסס להחליפם תוך הישענות על הידע הגבוה יותר שעומד לרשותנו על אודות המציאות והאלוהיות של אלוהויות פרדיס ושל היקום המתעלה שבו הן שוכנות.

הננו מודעים לחלוטין לקשיים הכרוכים במשימתנו; אנו מכירים בעובדה שיהיה זה בלתי אפשרי לתרגם ולהעביר במלואה שפת מושגים על אודות אלוהויות ונצח, לסמליה של שפת המושגים הסופיים של הדעת האנושית. אולם, יודעים אנו גם כי בדעת האנושית שוכן רסיס של האל, וכן שרוח האמת שוכנת בנשמה האנושית; כמו כן, הננו יודעים כי כוחות רוחניים אלה חותרים לאפשר לאדם הגשמי לתפוס את מציאות הערכים הרוחניים ואת המשמעויות האוניברסאליות. אולם יותר מכל, הננו בטוחים בידיעה שרוחות אלה של נוכחות האלוהות מסוגלות לסייע לאדם לרכוש לעצמו באופן רוחני כל אמת שתורמת להעצמתה של אותה מציאות המתקדמת בהתמדה של חוויה דתית אישית - ידיעת האל.

[הוכתב על ידי יועץ אלוהי מאורוֹנְטוֹן, ראש סֶגֶל אישיות יקום-הָעֵל, אשר הונחה להציג באורֶנְטִיָה את האמת על אודות אלוהויות פרדיס ועל יקום היקומים.]